

1886

P. C^S ANABASIS.

Heroisk hjeltedikt

af

Tohtori. (*)

(Uppläst af författaren den 10 Maj 1879).

[P. Forsström]

(*) Lektor O. Forsström vid Sordavala Seminarium.

HELSINGFORS,
HUFVUDSTADSBLADETS TRYCKERI,
1886.

Första sången.

De fyratioåttas återtåg öfver hafvet. *)

Motto: „The Zulukaffrer gerna draga
Från kraal till kraal att be om vin.“

I tvenne solhvarf hjeltarne ren hade gästat i staden,
Wiborg i vestern benämnd, men „Wyburg“¹⁾ af grannen i
öster.

Om dagen de dröjt bland tärnornas hop, men då natten sitt
mörker

Bredde ut öfver vatten och land, då sågos de åter
Tömma med glädje de skummande hornen bland skäggige
männer.

Nu kom afskedets stund, ty lemna de skulle för alltid
Vänliga staden, dess bälde män och dess tjusande ungmör.
Redo var draken²⁾ ren, som hän öfver blånande hafvet
Skulle dem föra till hemmet, det långt uti fjerran belägna.
Saknad rådde bland männernas hop från den vänliga staden,
Men uppå strandens sand der stodo de suckande tärnor.
Sömmat de hade i silke och guld en fana³⁾ för färden.

*) i Maj 1878.

Ord och sakförklaringar: ¹⁾ „Kak de varas Wyburg“. ²⁾ ångbåten Trångsund, som af sångarene blifvit förhyrd för återresan. ³⁾ Flaggan, som Wiborgs damer skänkte åt gubbarne.

Denna de gåfvo åt hjeltarne nu som bevis på sin kärlek.
 Hvit till hälften var flaggan, — det tydde på vintern i norden,
 Men blå var den andra hälften, ty blått är ju hafvet kring Suomi,
 Blå är fjärden i landet, kalladt „de tusende sjöars“!
 Smärtsam var afskedets stund, och länge hjeltarne dvaldes
 Än bland de skäggige männer och än bland de suckande tärnor.
 Dock till sist ljöd ropet att alla sig skulle begifva
 Hän till skeppet, som väntande låg vid stranden af hafvet.
 Redan de voro alla ombord, då plötsligt hördes från stranden
 Ljud af en smällande kyss, och hjälten från hundrade fester,
 „Prasnikoff“ kallad, störtade hän mot skeppet, som redan
 Hade från stranden styrts för att sig uppå hemfärd begifva.
 Just då ropet „ombord!“ hade ljudit och linorna lossats,
 Som draken hade förtöjt, — se, då sågs en tärna på stranden
 Ensam dröjande än med ögonen fyllda af tårar.
 Prasnikoff målet var för tärnans smäktande blickar
 Åse kunde med lugn ej hjälten från hundrade fester
 Huru hans tärna på stranden, med saknadens tår uti ögat,
 Blickade hän emot skeppet, som trogne älskaren förde.
 Ned på stranden han sprang och en kyss på de rodnande läppar
 Tryckte, — men, då han sedan såg sig tillbaka,
 Hade från stranden draken lagt ut, och den svallande böljan
 Bredd sig hotande ut till ett svalg mellan trogne älskarn och
 skeppet.
 Dock, — „kärlek ger vingar“, ordspråket säger, och vingar gaf
 den åt hjälten,
 Ty med ett språng var han åter ombord bland bardernas samlade
 skara ⁴⁾).

Sångmör, gifven mig kraft att färdens hjeltar beskrifva
 Huru på stolta draken de stodo och hvilka de voro!
 Främst vid styret satt „Kösse“, store Barden i Norden.
 Sång var städse hans fröjd och „harpor“ ständigt hans sällskap,
 Gerna sågs han i Kungsborg och helst bland stormän han dvaldes ⁵⁾).

⁴⁾ I afskedets stund, så berättas det, företog sig P. att kyssa en af Wiborgs älskvärda unga damer. ⁵⁾ Syftar allt på vissa „tanter“ och på Kösses intimitet med „Rektor“ och andre stormän.

Van han var att befalla, och thordön bodde i rösten
 Då han med jernhand de vilda kämparnes skara
 Styrde och förde dem rastlöst an till strider och fester.
 Invid Kösse stod „Oscar“, störste talarn i Norden,
 Städse med Kösse nämnd och närmast honom i ära.
 Glädje lyste ur blicken och festlig var han att åse,
 Då han med högan röst för hjeltarnes samlade skara
 Täljde om sina resor och öden i fjerran liggande södern.
 „Långt bakom öde öknar är „Zululandet“ beläget.
 „Svårt är att färdas till landet igenom de brännheta öknar.
 „Ständigt hotas af faror vandrarn på äfventyrliga färden;
 „Värst bland fiender dock är törsten, som dagar och nätter
 „Plågar honom, hans krafter tär och tröttar hans sinne.
 „Midt uti öknen finns en oas och „Gropen“ ⁶⁾ den kallas,
 „Ty höga berg omgifva oasen från alla dess sidor;
 „Men bakom muren af berg den trötte vandrarn med glädje
 „Skådar en dal med grönskande lundar och porlande källor.
 „Tjusad af synen han då sina yttersta krafter
 „Samlar och ilär med fröjd till vänligt leende dalen.
 „Här han finner sedan en brokig skara af männer, —
 „Vandrare alla som han i öknen, — och drifne att söka
 „Lindring mot törstens qual, som grymt dem plågat och ansatt:
 „Öknens härdade söner „Zulukaffrer“ och „Boers“,
 „Handlingsmän från varurika Germaniens bygder ⁶⁾.
 „Fredligt de alla tillsammans ur löfomkransande källan
 „Tömma den vederqvickande drycken, glömmande nu sina mödor.
 „Saftiga frukter träden bära, bananer och drufvor
 „Trifvas i Gropens lundar och frodas i bördiga jorden.
 „Nära Gropen finns en oas, som „Espion“ ⁷⁾ kallas,
 „Högt af jägare älskad, ty vill'bråd vandrarn derinne.
 „Hindar beta i mängd på Espions grönskande slätter,
 „Men uti snåret lurar det stolta lejonet, alltid
 „Färdigt att kasta sig öfver den ondt ej anande hinden.
 „Farligt det är att vapenlös till Espion draga,
 „Derför man rustar sig gerna i Gropen och slipar sitt kastspjut,
 „Innan man drager till Espion hän att jagtens lycka försöka“.

⁶⁾ „Bierhalle“ vid Unionsgatan. ⁶⁾ Profryttare och tyske kontorister. ⁷⁾ Esplanaden.

Midt ibland hjeltarnes hop satt Prasnikoff, festernas fader.
 Glad var hjelten i håg och muntra visor ej tröto,
 Der han på däcked qvad, förkortande vägen med sånger.
 Snart dock tystnade sången, och Prasnikoff, festernas fader,
 Fattade hornet i hand och höjde det högt emot himlen.
 Konstigt han ordade nu på de tvenne språk, som i Norden
 Talas⁸⁾; skönast var målet i Suomi, men svärdsklang bodde i Svithiods.
 „Toverit!“ lydde på Suomis mål, „kamrater“ på Svithiods,
 Prasnikoffs qvåde, och så han talte och sade:

„En soldag om våren ungdomen är, glädje och ljus för den med sig!
 „En blomma är glädjen, som blomstrar och ler, som knoppas och
 frodas.

„Men blomster förvissna, och dag blir natt; njut därför af lifvet,
 „Njut därför af glädjen i ungdomens vår, ty snart nog komma de
 tider,

„Då fröjd blir i sorg förbytt, — ty natt följer alltid på dagen.
 „Drick märg uti benen, drick mod uti bröstet, ty snart det behöfves!“

Sorg hade äfven Prasnikoff, hjelten, skådat i lifvet.
 Hans saga är kort, — men full af vemod är sägnen, som täljes!⁹⁾
 Det var för ett år tillbaka, då *lagmannaval* hölls i Norden;
 Två voro männen blott, som vågade täfla om tjensten;
Montgomerus den förre var nämnd, en åldring från Skottland
 Var han, — men Prasnikoff, festernas fader, hette den andre.
 Nu när folket till valet skred, då ropade alla:
 „Montgomerus vi vilja hafva till lagman i Norden!
 „Prasnikoff, festernas fader. är icke en fader på tingshög!“
 Sorg då fyllde den ädles bröst, och fjerran från hembygd han flydde;
 Långt ifrån vänner och fosterland nu väntar med bidan den ädle
 Blott på Montgomeri död; ty än en gång vill han söka
 Lagmannatjensten af folket i snöiga Norden.
 Festernas far är han än, — men snart nog stunda de tider
 Då skummande hornet han lemnar och *lagbok* tager i handen.

⁸⁾ Kamraten P:s finskt-svenska tal, som började och slöts med ingångs-
 språket. ⁹⁾ P. hade sagde tid blifvit „kuggad“ af professor Montgomery i domar-
 examen. Kommer så beskrifningen öfver „hudningen“.

Ho kan tälja de öfrigas namn och ho kan hjeltarne prisa,
 Der uppå skeppsdäck de stodo, styfva och morska att åse.
Estlander med skalken i blick och *Poika* med högburna pannan.¹⁰⁾
Wuorio, „*Ylkä*“ kallad, „*Otis*“, „*Viggen*“ och „*Koukko*“,
 „*Cesar*“ med långa ben, *Vangel*, *Antti* och *Falcken*,
Vilskman, den starke, *Forsblom* och *Böök*, med rosor på kinden,^{*)}
 „*Arndt*“, den svarte, brodern *Berthel* och *Olle*, liten till växten,
Holmström minor, „*Pirveln*“, „*Resu*“, „*Fetu*“ och *Schulman*,
 Han, som med säker blick aftecknade allt i sin närhet.
 Tvenne bröder *Leontjeff* och „*Snatte*“ med skäggyrdd hakan,¹¹⁾
Aschan med lugna blicken och *Fellman*, „*krigaren*“ kallad,
 „*Snoppe*“, den gamle, med lockars mängd uti rika, gyllene håret.¹²⁾
 „*Mu*“ *Molander* och „*Appan*“ *Hornborg*, två sångare glada i hågen,
 „*Weymarn*“, „*Tomten*“ och „*Jemmerling*“, så kallad af vänner,
 „*Savis*“, „*Nordhavet*“, „*Tohtori*“, „*Wili*“ och „*Stickan*“,
Nylund, „*Hejdis*“ och *Mårtenson* samt *Essen*; en fader för alla
 Var han och vördnadsvärd, som klippan af mossa belupen.¹³⁾
 „*Morbror*“ han kallades och af de unge, der stadig han framskred.
 Åt sidan från hjeltarnes hop och långt öfver relingen lutad¹⁴⁾
 Stod „*Puschkin*“, bistre sångarn med starka klangfulla rösten.
 Skall du väl glömmas *Frey*, O Gudarnes lycklige älskling?
 Ingen ännu i rikare mått de sångens gåfva förlänat.
 Klar var din röst och „*källan*“¹⁵⁾ lik då ur jordens sköte den
 springer.

Sakta qväller i början den fram, men tilltar, växer och vidgas
 Snart under loppet; i hejdlös fart den störtar sig sedan
 Utför bergets branter och *dånar som åskan i fallet*.

Tystnad rådde bland hjeltarnes hop, tills slutligen *Kösse*,
 Store barden i Norden, fattade hornet och talte:
 „*Kämpar!* lyster det eder att höra, så skall jag förtälja min saga.
 „*Engång* jag blekna setts uti nöd, dock icke för menniskomakter.

*) Vattnet verkade det visserligen icke!

¹⁰⁾ flintus! ¹¹⁾ Små embryoner till pipskägg. ¹²⁾ Snoppes hår hade, liksom
 allt jordiskt, varit underkastadt härjningarne af tidens frätande tand. ¹³⁾ „Be-
 moostes Haupt“. ¹⁴⁾ Förklaringen säger sig sjelf. ¹⁵⁾ Freys bravursång.

„Ofärd var kommen till „Björkhem“;¹⁶⁾ store gården i Suomi;
 „Ned för en ättestupa, så sägs det, hade han störtat
 „Hugstore värden på „Björkhem“, rike gården i Suomi.
 „Graföl firade gårdens husfru, den sörjande enkan
 „Öfver sin älskade herre, den rike, hugstore värden.
 „Kämpar hade man kallat till gården från trakter fjerran belägna.
 „Äfven *Jag*, *Kösse*, Nordens bard och talaren Oskar
 „Voro till slottet bjudna att dricka det ståtliga graföl.
 „I trenne dagar gästerna ren hade druckit i hallen,
 „I trenne nätter de tidender täljt för folket på Björkhem,
 „Då de till sist beslöto att sig uppå hemfärd begiäva.¹⁷⁾
 „Äfven vi foro åstad *Jag*, *Kösse*, och talaren Oskar.
 „Mörk var natten och vägen svår; i den villande skogen
 „Korpen skränade hest och i toppen af skyhöga furan
 „Skatan höjde sitt hemska skratt, men ur djupet af klyftan
 „Hördes ett dån, väl jemnlikt tusende vagnars.
 „Se! då syntes ett troll, det värsta jag skådat i lifvet!
 „Ej uppå fötter det gick, ej heller på vingar det framfor,
 „Men under buken fötter syntes liknande vagnshjul.
 „Bleka vi blefvo som snö *Jag*, *Kösse* och talaren Oskar.
 „Ned på marken vi kastade oss, rakt framför odjurets eldgap,
 „Beredda att finna vår död under de krossande hjulen,
 „Hvilka likt fötter gräsliga odjuret under sig rörde,
 „Men se! då tystnade dånnet, och plötsligt odjuret flydde
 „Hän till grottan igen, ur hvars djup det fram hade rusat.
 „Blodlösa stego vi upp och trodde knapt våra ögon,
 „Då vi i luften öfver oss tydligen sågo en skepnad;
 „Ej från jorden han var och gudom bodde i blicken.

¹⁶⁾ Brukspatron R. Björkenheims egendom Mariefors nära Träskända station. R. Bheim hade fallit från jernvägståget och krossats till döds. Vid begrafningen å Mariefors sjöng en 3 dubbel quartett. ¹⁷⁾ Kommer så B:ska historien. K. och O., hemkomne från begrafningen, vandrade med staplande steg längs Alexandersgatan och hunno till Wickels vinbutik, vid hvars dörr två tända röda lyktor lyste i mörkret. Gubbarne hade då B:s sorgliga dödsätt så lifligt inprägladt i minnet, (punsch gjorde ock sitt till) att de misstogo sig på lyktorna, troende dem tillhöra ett i annalkande stadt bantåg. De kastade sig då raklänga framför lyktorna för att komma emellan skenorna och dymedelst rädda sina unga lif. Så förmäler sägnen.

„Med hornet i hand och med harpan, som *Kantele* kallas i Suomi,
 „Stod han der högrest, en Gud till gestalt och till anlet.
 „Kämpar!“ sade han, „min är förtjensten att odjuret flydde,
 „Ty här är dess hem och trakten fruktad i landet är vida;
 „Ej någon vandrare strafflöst än har trampat dess stigar.
 „Ur munner hvälfver det rökmoln, men eld ses äfven bland röken.
 „I tusende år, så sägs det, har trollet herskat i trakten;
 „I tusende år skall dess välde än uti klyftorna vara,
 „Men då är tiden inne att lydigt det menniskan tjenar,
 „Drager bördor och för henne sjelf öfver land öfver vatten.¹⁸⁾
 „Min är förtjensten att ej af trollet i krossade blefven,
 „Ty sång är min fröjd, och lust jag städse hafver till barder.
 „Jag är *Wäinämöinen*, den gamle och stadige sångarn.
 „Bären, kämpar, mitt lof kring Suomis bygder och marker,
 „Sjungen om manliga strider och väna jungfrurs kärlek!“

Så han ordade, *Kösse*, för hjeltarnes samlade skara;
 Men med undran hörde de talet, de fyratioåtta på skeppet.

¹⁸⁾ ångan, som menniskan använder till drifkraft.

Andra sången.

Huruledes barderna anlända till staden Kotka och
derstädes blifva vänligt undfägnade af ställets
höfding, den gästfrie hjälten Brunila.¹⁹⁾

Hänge hade ej hjeltarne färdats, då plötsligt de sågo i fjerran
Rökmoln från stranden och master af skepp, väl hundra
till antal.

Bestörta de blefvo i början, och ej de visste om stället,
Dolde svek och försåt, ty ofta det händt att på hafvet
Skeppen plundrade blifvit af röfvare, listigt dolda bland
skären.

Till vapen de grepo i hast för att genast färdiga vara
Att våldet möta med våld, om nödigt det vore och kräfdes.
Nu dock nedsteg från rodret Kösse, store barden i Norden;
Hän till hjeltarne styrdes hans gång, der de larmande stodo
på skeppsdäck,

Kommen dit han höjde sin röst och genast tystnade ropen;
Så för hjeltarne ordade Kösse, talte och sade:

„Högt vid stranden af Finska viken är staden Kotka belägen;
„Vida beryktad i norden den är för sin handel och skeppsfart.
„Sågars rassel förnimmer man der både dagar och nätter,

¹⁹⁾ Disponent för ett sågverk på Kotka.

„Ty här är stället dit skogarnes jettar från Suomis bygder och marker
„Sändas och här de sågas konstigt till plankor och bräder.
„Till fjerran länder föras de sedan med stolta skepp, som i hamnen
„Redo äro att forsla på hafvet dyrbara lasten.
„Detta är Kotka och röken derborta från Kotkas härdar den kommer;
„Men uti staden styrer som höfding Brunila, aktade hjälten.
„Gästfri städse han är och högt han håller skalder i ära.
„Ej någon fara oss hotar och lugnt må vi styra vår kosa
„Kotka förbi, den vida i Norden beryktade staden;
„Men lyster det eder att staden skåda och gästa derinne,
„Se, då skola vi vika åt höger och snart vi äro i hamnen.“
Genast ett sorl af bifall från hjeltarnes samlade skara
Hördes. Till rodret Kösse gick, store barden i Norden,
Vred det med kraftig hand till höger och styrde skeppet till stranden.
Här låg stolta staden utbredd för hjeltarnes undrande blickar.
Förtöjda i långa rader skeppen lågo i hamnen,
Buller och gny der rådde i staden på torg och på gator;
Vandrades vimlande skara dem fyllde, och åkdon granna att åse
Skredo rasslande fram af eldiga fålarne dragna.
Redan till stranden hjeltarne hunnit och redan ankaret kastats,
Då de på afstånd sågo en skara af människor nalkas
Stolta skeppet, som hjeltarne burit på färden.
I spetsen för hojen en högrest man sågs skrida, men honom
Följde vördsamt på afstånd hela den öfriga skaran.
Kommen till stranden, der skeppet låg, han ropade an det och sade:
„Fremlingar, sägen mig hvilka i ären och hvilka bygderna äro,
„Ifrån hvilka i kommen, då så öfver hafvet i färdens?“
Fram till relingen nu steg Kösse, store barden i Norden,
Höjande rösten till svar på mannens forskande fråga:
„Fiender äro vi ej, fast så du oss *rustade* skådar.
„Barder vi äro och hän vi dragit från hemmets älskade härdar
„Uti fjerran att bygdernas söner tjusa med sånger.
„Jag är Kösse, den store och ärade barden i Norden;
„Kämparne, som du på skeppet ser, mina följeslagare äro.
„Senast vi varit i Wiborg, gästfria staden i Östern,
„Hän mot hemmet vi styra vår färd på hafvets brusande böljor,
„Dock, då på afstånd vi sågo Kotka, vida beryktade staden,

„Förr ej skådad af oss, då tändes af lust våra sinnen
 „Att rikta vår kosa hit och skeppet styra i hamnen.
 „Vida känd är ju *Brunila*, stadens gästfrie höfding,
 „Honom dock främst vi skåda ville och knyta vänskap med hjelten.“
 Så han ordade Kösse, men gladt ur hopen på stranden
 Framgick högreste mannen, som först hade barderna tilltalt.
 Upp på skeppsdäck han sprang och till hjeltarnes stora förundran
 Fattade Kösse i hand och talte till bardernas samlade skara:
 „Hjeltar, lycklig jag skattar mig att eder helsa som gäster!
 „*Trefallt lycklig jag är, då jag öga mot öga får skåda*
 „*Kösse, store barden*, och alla hans kämpar med honom.
 „Vida i Nordanlanden man sport om er färd emot Östern,
 „Vida man täljt om ert rykte kring bygder och marker.
 „Jag är *Brunila*, höfding på *Kotka*, och barder städse jag aktat
 „Högre än andra, och gerna de gästa min *Kungsborg*.
 „Varen välkomne i sångens män, stigen ned ifrån skeppet.
 „I afton skolen i gästa min boning, och då vi vilja försöka
 „Hvad frustande mjödet förmår, då gladt det i hallarne kringbjuds.“
 Så han ordade *Brunila*, högreste hjelten från *Kotka*.
 Men då han talet slutat och alla sig redde att stiga
 Ned från skeppet på stranden, se! då gick *Prasnikoff*, hjelten,
 Fram till *Brunila*, höjde sin röst och talte och sade:
 „Hell dig, *Suomis* gästfrie son, och lefve du länge på jorden!
 „Här jag räcker min hand åt dig! som underpant att vi alla
 „Taga med glädje din bjudning an och följa med fröjd till din boning.“²⁰⁾
 Upp på stranden de stego och stort var tåget att åse.
 Främst i spetsen gick *Brunila*, *Kotkas* gästfrie höfding,
 Men honom i spåren följde de fyratioåtta från skeppet.
 Snart de hunno till borgen fram och försvunno då för det häpna
 Folkets blickar, som skockade sig längs vägen till borgen.
 Fåfångt vore att tälja om hjeltarnas vidare öden,
 Huru de sedan i borgen sutto och *huru de drucko*.
Ej någon menniskotunga förmår det och ej någon bard kan be-
 sjunga

²⁰⁾ Syftar på scenen då *Brunila* kom till stranden och bjöd gubbarne på en „morgonrisp“. *Prasnikoff* trädde då fram och, ehuru alldeles obekant med *Brunila*, omfamnade honom och sade: Jag kan försäkra Farbror att de komma *alla*.

Borgens herrliga salar och gyllene ståten derinne!
 I trenne timmar hjeltarne sutto och drucko i hallen,
 Men då den tredje timmen förgått, se, då steg *Brunila*, hjelten,
 Fram till ändan af bordet, höjde hornet och talte:
 „Högt i midten af *Kotka* sig reser ett berg emot himlen.
 „Hvit af snö är hjessan på berget, ty solens lifvande strålar
 „Ej ännu de förmått att smälta den eviga isen,
 „Som väldige resens panna betäcker somrar och vintrar.
 „Ett näste för örnar har berget varit i urminnes tider;
 „Häraf bär staden namn, ty *Kotka* heter i *Suomi*
 „*Vindarnes* broder, *Örnen*, den stolte herrskarn i luften.
 „Men ifrån bergets spets man hafvets fjerdar och nejden
 „Skådar så långt, som det spanande ögat orkar att bära
 „Blicken ut i den klara, blånande rymden i fjerran.
 „Kämpar, lyster det eder att se den sköna, herrliga taflan,
 „Då må vi träda ut, och ruste sig alla med sköldar.
 „Svårt är att berget bestiga, men då vi dess topp hafva hunnit
 „Och ögonen mättat af seendet, — lägge enhvar uppå marken
 „Skölden och sätte sig på den, som körarn sig sätter i släden.
 „Bergets branter och snöfält befare han sedan med skölden.“
 Så han talade *Brunila*, stadens gästfrie höfding,
 Men med glädje och gamman förnummo barderna talet.
 Genast begåfvo de sig att fresta den vådliga färden,
 Stego långsamt för berget upp, men då toppen de hunnit
 Och länge skådat på hafvet och herrliga nejden i vexling,
 Lade enhvar sin sköld uppå marken och for så med vindens
 Susande fart öfver bergets branter och snöfyllda klyftor.²¹⁾
 Tillbaka de sedan kommo till borgen och tömde de skummande
 hornen.

Men redan natten sin slöja bredd kring bygder och marker,
 Och månen, nattens sol, framtågade lugnt uppå fästet.
 Trötta voro ock hjeltarne ren af dagens mödor och glädje.
 Fram till bordet då Kösse steg och talte och sade:

²¹⁾ Syftar på gubbarnes upptåg i *Kotka* att lägga plankor på rutschbanor-
 nas rullar och sålunda åka ned för dem.

„Kämpar, redan är tiden inne att lemna gästfria borgen!
 „Midnatt stundar och sömnen, glädjens följeslagare, nalkas.
 „Höjom dock först våra horn till afsked åt Brunila, hjelten,
 „Sedan må vi begifva oss åter till skeppet på stranden.“
 Sade och höjde sitt horn och drack det ut i ett andtag.
 Sammalunda de öfriga gjorde och skyndade sedan
 Hän till ändan af bordet, der Brunila satt, högre och ansenlig.
 Fattande honom i hand de togo afsked af hjelten,
 Tackande hjertligt för all den vänskap de njutit.
 Långsamt skredo de sedan från borgen och utmed vägen till stranden,
 Kommande så till skeppet och stigande upp på detsamma.
 Trötte sig lägrade hjeltarne nu på det rymliga skeppsdäck.
 En stund i tankarne än de genomgingo det skedda,
 Tänkte på Kotka, stora staden, och Brunila, vänlige hjelten,
 Tänkte på berget med snöhvit hjessa och örnarnes nästen;
*Dock deras sista tanke var egnad åt henne, den hulda,
 Som väntande satt uti hemmet, det långt uti fjerran belägna.*

